

Jutro je, napolju je malo maglovito. Probudio me je telefon i čujem nepoznati ženski glas. Odazivam se:

- Halo.
- Dobar dan, uzeli smo sve podatke iz vašeg kompjutera. Možete doći da ga preuzmete.
- Kako? Šta? Koji kompjuter?
- Vaš kompjuter.
- Mislim da ste pogrešili broj. Moj kompjuter je por...

Prekinem da pogledam kompjuter koji se nalazi pored mog kreveta i vidim da ga nema.

- Molim? Gde mi je kompjuter? Gospođo, stanite. U pravu ste, kompjuter mi je nestao.
- Nije nestao mi smo ga uzeli. Radi provere podataka.
- Kojih podataka? Zašto Vas to interesuje i šta Vas zapravo briga šta ja imam u svom kompjuteru?
- Po novom zakonu br. 468 koji je stupio na snagu juče 9. februara 2021. godine, ukida se pravo na privatnost.
- Molim? Ne verujem.
- To je već Vaš problem. Vaš kompjuter je preuzet jutros u 02.41.
- Ništa mi nije jasno. Ja sam u 2.41 spavao.
- Da, tako piše u izveštaju, spavali ste. Gospoda Em i Ce uzeli su Vaš kompjuter zbog preuzimanje podataka. Nije im bila potrebna Vaša pomoć, pa Vas zato nisu ni budili.
- Gospođo... znam da nije prvi april, ali sam ubeđen da se šalite. Samo mi nije jasno čemu sve ovo. I, uostalom, kako su ušli? Ko ih je pustio?
- Kao što smo rekli. Ukida se pravo na privatnost. Pomoću univerzalnih magnetnih kartica menjaju svaki ključ i možemo da uđemo u svaki stan, svaku kuću i svaku prostoriju čak iako ste ostavili ključ u vratima. Naši tehničari smatraju da je to pravi tehnološki hit.
- Tehnološki hit?! Da li ću i ja dobiti jednu takvu karticu?
- Gospodine, budite ozbiljni.
- Ozbiljan sam.
- Naravno da nećete dobiti karticu, jer niste u privilegovanoj grupi građana.
- Gospođo, plašite me sada.
- Ne treba da se plašite. Mi ovo radimo da bi svima bilo bolje.
- A ko ste zapravo Vi?
- Već sam previše vremena potrošila na vas. Imate rok od 15 minuta da dođete po kompjuter.
- Gde treba da dođem?
- U vašu bivšu osnovnu školu.
- U redu doći ću, i iskreno se nadam da ćete mi reći da je sve ovo bila samo šala ili skrivena kamera.

Izađem iz zgrade. Pogledam telefon i vidim da su mi stigle 72 poruke, ali i vidim da imam 10 minuta da dođem do škole. Krenem brzim hodom ka školi. Pri kraju moje ulice čujem poznati muški glas.

- Teo!
- Pogledam desno i vidim svog starog druga Aleksu.
- E ćao, Aleksa.

Odjednom Aleksa kaže poslednju stvar koju sam želeo u tom trenutku da čujem.

— Bio si zaljubljen u Mašu Kostić u 7. razredu?

— Otkud ti to?

— Jutros su mi vratili komp i imam folder gde mi pišu sve informacije o svakome.

Začuđen, pobegnem. Ni ne pozdravim ga. Opet čujem poznati glas, ovaj put ženski. Ispred mene je stajala Marija i pita me:

— Ti si mi ukrao svesku iz srpskog da bi imao bolju ocenu?

Ne mogu ni da je pogledam i opet pobegnem. Sada sam baš blizu škole i čujem glas koji sam odmah prepoznao, moja mama me zove da joj priđem. Pređem ulicu i čujem od nje:

— Kako si mogao da mi uzmeš pare bez pitanja?

Nastavljam da trčim i primećujem ispred škole mnogo ljudi. Kroz njih se probija čovek noseći moj kompjuter u rukama. Ulazi u crni kombi. Iz sve snage počnem da trčim ka kombiju. Najglasnije što mogu počinjem da vičem.

— Čekajte, čekajte!

Vrištim, kad odjednom budim se u svom krevetu, preznojen.

Napolju je malo maglovito, telefon mi zvoni. Javljam se, čujem mamu kako mi govori:

— 8.30 je, kasniš na čas.

Prekinem vezu i shvatim — ja sam sve to sanjao. U brzini uđem u onlajn nastavu.

— Izvinite što kasnim.